

THOMAS
PYNCHON

Viciu ascuns

Traducere din limba engleză
și note de Dan Croitoru

POLIROM
2025

Doc aruncă o privire. Cutiuțele astea pentru comandă la distanță, de invenție recentă și care se găseau doar în casele luxoase, erau mari și rudimentare, de ziceai că designul lor are origini comune cu echipamentele de sunet sovietice. Ca să le acționezi trebuia să apeși cu putere, câteodată cu ambele mâini, prin care le simțeau cum vibrează, pentru că funcționau pe bază de unde sonore de înaltă frecvență. Chestia asta avea tendința să-i scoată din minți pe majoritatea câinilor din casă, cu excepția Myrnei, un foxterier sârmos, care, bătrână fiind și un pic tare de urechi, reușea să stea tolănită în liniște în timpul oricărui program, așteptând să vină rândul reclamelor la mâncarea pentru câini, despre care, grație unei stranie percepții extrasenzoriale canine, știa că urmează cu un minut înainte să fie difuzate efectiv pe ecran. Când acestea se terminau, se întorcea spre orice ființă umană se afla în apropiere și dădea din cap cu emfază. Inițial, oamenii credeau că prin asta le transmitea că voia să mănânce sau cel puțin să ia o gustare, dar se părea că era vorba mai degrabă de un gest social, ca și cum ar zice: „E ceva, nu?”.

Pentru moment, Myrna stătea întinsă într-o încăpere neluminată, de dimensiuni incerte, care mirosea a fum de marijuana și ulei de paciuli, uitându-se la *Dark Shadows* împreună cu o selecție din personalul The Boards și Spotted Dick, plus acele membre ale anturajului care nu erau ocupate prin alte părți ale casei, punându-și curulețul la treabă ca să satisfacă capriciile trupei, cum ar fi să prăjească Hostess Twinkies, să-și îndrepte una altele părul pe masa de călcat pentru a-și păstra imaginea de muze și să răsfaiască fanzine înarmate cu cuttere X-acto și să decupeze orice referință la trupele de surf rivale.

Se ajunsese aproximativ în punctul acela din saga familiei Collins în care intriga începuse s-o vireze puternic în ceva ce se numea „timp paralel“, lucru care avea darul de a-i dezorienta pe telespectatorii din întreaga țară, chiar și pe aceia care își păstraseră intacte facultățile mintale, deși o mulțime de drogarii n-aveau absolut nicio problemă s-o urmărească. În mare, asta părea să însemne că aceiași actori jucau simultan două roluri diferite, dar dacă te lăsaai captivat de serial îndeajuns de mult, aveai tendința să uiți că oamenii ăștia erau niște simpli actori.

După câteva momente, nivelul de concentrare al spectatorilor îi provocă lui Doc o ușoară senzație de neliniște. Își dădu seama de amploarea daunelor psihologice pe care simpla apăsare a butonului „off“ de pe o telecomandă TV le-ar putea provoca tuturor obsedaților care umpleau camera aia. Din fericire, se afla aproape de ușă și reuși să se strecoare fără să-l observe nimeni. Nu-l văzuse deocamdată pe Coy Harlingen prin zonă și-și zise că ăsta ar fi momentul potrivit să-l caute.

Începu să se plimbe prin casa aceea veche și vastă. Soarele apunea și, pentru o clipă, fanele se strânseseră laolaltă, făcând tranziția spre modul nocturn. Denis alerga prin jur ca un câine care vânează porumbei în parc, făcând poze, iar fetele se împrăștiau amabile, făcând *uuu... uuu*. Un soi de echipă de pază apărea când și când pe proprietate, verificând zona. De la o fereastră aflată la etaj îl auzi pe Smedley, clăparul celor de la Spotted Dick, făcând exerciții din metoda Hanon la Farfisa lui, un model mic Combo Compact pe care și-l procurase la sfatul lui Rick Wright de la Pink Floyd și de care se știa că nu se desparte niciodată. Îi dăduse numele de Fiona și martorii relataseră că întreținea lungi conversații cu

instrumentul. Mai devreme, sub pretextul că-i lua un interviu pentru *Stone Turntable*, Doc îl întrebase despre ce anume discutau.

— A, chestiunile obișnuite. Fotbal, războiul din Asia de Sud-Est, de unde poți să faci rost de droguri, de-astea.

— Și... Fionei îi place aici, în California de Sud?

Smedley se încruntă.

— Îi place totul, omule, mai puțin paranoia.

— Zău, paranoia?

Vocea lui Smedley coborî până la un murmur.

— Casa asta...

Moment în care un tinerel încruntat, poate vreun *roadie* de-ai The Boards sau poate nu, intră în cameră, se sprijini de un perete cu brațele încrucișate pe piept și rămase pur și simplu acolo ascultând. Smedley, ai cărui globi oculari pendulau frenetic, o șterse afară.

Un detectiv particular care lua acid de ani de zile în orașul ăla era imposibil să nu dobândească niscai aptitudini extrasenzoriale, și adevărul e că, de când trecuse pragul casei ăsteia, Doc nu putea să nu remarce ceea ce s-ar numi o atmosferă aparte. În locul ritualicei strângeri de mână sau al unui simplu zâmbet, toți cei cărora le fusese prezentat îl salutau cu aceeași formulă – „Ce-nvârți, omule?“, sugerând un nivel înalt de disconfort, chiar teamă dinaintea celui care nu poate fi pus într-o căsuță și etichetat.

Asta părea să se-ntâmple tot mai des în ultima vreme, în toată zona metropolitană Los Angeles, în mijlocul adunărilor de tineri fără griji și drogați fericiți, unde Doc începuse să remarce bărbați mai în vârstă, care erau și nu erau prezenți acolo, țepeni, fără vreun zâmbet pe față, pe care știa că-i mai văzuse, nu chipurile neapărat, cât o atitudine sfidătoare, un refuz de a se pierde în

grupul respectiv – spre deosebire de toți cei care frecventau evenimentele psihedelice ale acelei epoci – dincolo de învelișul oficial al pielii. Precum agenții care-l luaseră pe sus pe Coy Harlingen ieri-noapte la mitingul ăla de la Century Plaza. Doc îi cunoștea pe oamenii ăștia, văzuse destui în meseria lui. Veneau să recupereze datoriile în numerar, rupeau coaste, aranjau să fie dați afară oameni din slujbă, supravegheau cu un ochi necruțător orice putea deveni o amenințare. Dacă acest vis prerevoluționar era de fapt osândit să se sfârșească, iar lumea perfidă, motivată doar de bani avea să-și reafirme controlul peste toate viețile pe care se simțea îndrituită să le atingă, să le pipăie și să le molesteze, acest lucru se va înfăptui prin intermediul unor agenți precum aceștia, conștiincioși și tăcuți, care vor fi prezenți pe teren pentru a face treaba murdară.

Era oare posibil ca la orice adunare – concert, miting pentru pace, *love-in*¹, *be-in*, *freak-in*, aici, acolo, în nord, pe Coasta de Est, peste tot – echipele acelea tenebroase să fi fost ocupate de la bun început, revendicând muzica, rezistența față de putere, dorința sexuală, sub aspectul lor epic și până la cel cotidian, tot ce le cădea în mână, în numele forțelor străvechi ale lăcomiei și ale fricii?

-
1. *Love-in* este o adunare publică pașnică, concentrându-se pe meditație, dragoste, muzică, sex și/sau consumul drogurilor psihedelice. Termenul a fost inventat de comicul radio Peter Bergman din Los Angeles, care a fost și gazda primului eveniment de acest fel, organizat în Elysian Park pe 26 martie 1967. Asemenea manifestări sunt considerate emblematice pentru contracultura hippy din anii '60 (sursa: <https://en.wikipedia.org/wiki/Love-in>). Termenul *Be-in* denumește adunări similare. *Freak-in* – de la *freak* = (arg.) narcoman (engl.).

— Doamne, își zise cu voce tare, nu știu... Moment în care dădu nas în nas cu Jade, care ieșea dintr-o baie. Ce? Iar tu?

— Am venit cu Bambi, cu mașina... a auzit că Spotted Dick stau aici, așa că a trebuit s-o însoțesc, să-ncerc s-o feresc de belele...

— E-n limbă după tipii ăștia, ă?

— Postere cu lumină neagră de-ale Spotted Dick pe pereți, așternuturi și fețe de pernă cu Spotted Dick pe pat, tricouri cu Spotted Dick, cești de cafea, clame suvenir pentru fumat iarbă. Și douășpatru de ore din douășpatru, albumele Spotted Dick la combină. Frățică. Îl știi pe George Fromby, cântărețul ăla englez la ukulele?

— Sigur, Herman's Hermits au făcut un cover după o piesă de-a lui.

— Ei bine, tipii ăștia au făcut coveruri după orice altceva. Vreau să zic, încerc să accept chestia asta. Spotted Dick sunt faimoși și pentru că se dedau și la alte forme de distracție, și cred că asta o atrage în special pe Bambi.

— Dar în seara asta n-am văzut-o pe-aici.

— A, s-a tirat deja cu chitaristul, se duc la Leo Carrillo să vadă un meci de crichet.

— Crichet în nocturnă?

— Mda, Somerset i-a zis că e ca baseballul. Cu proiectoare și tot restul. Asta dacă nu cumva... o, nu, crezi că au făcut caterincă de mine?

— Mă rog, dacă ai nevoie să te ducă cineva acasă, dă-mi de știre. Și dacă întreabă cineva, sunt jurnalist la o revistă de rock'n-roll, OK?

— Tu? Sigur, o să le zic de interviul tău celebru cu Pat Boone.

— A, apropo... Tipul ăla cu care am stat de vorbă ieri-seară la Club Asiatique? L-ai văzut prin zonă?

— E pe-aici pe undeva. Încearcă în sălile de repetiții de la etaj.

Și într-adevăr, rătăcind pe holuri, Doc auzi sunetul unui saxofon tenor care repeta „Donna Lee“. Așteptă o pauză și-și băgă capul pe ușă.

— Salutare! Tot eu sunt! Mai ții minte sarcina aia pe care mi-ai dat-o?

— Stai. Coy făcu semn cu degetul mare spre o grămadă de echipamente de sunet aflate într-un colț, din care intrau și ieșeau poate mai multe fire decât era necesar, și clătină din cap. Care era, ăă, *marca și modelul* pe care le-ai văzut?

Doc intră în joc.

— Mă-ntrebeseși de un VW model mai vechi, cu flori și păsărele albastre și inimi și alte căcaturi?

— Fix ăla mă interesa. Nu, ăăă... Coy făcu o pauză, improvizând: Nu avea vreo piesă schimbată recent, ceva de genu'?

— Din câte am văzut, nu.

— Pusă legal în circulație, fără probleme cu talonul?

— Aparent, nu.

— Bun, mersi că te-ai ocupat de asta, știi, doar mă... întrebam și eu, ca toată lumea.

— Sigur. Oricând. Dacă mai vrei să verific vreo mașină, nu trebuie decât să-mi spui.

Coy tăcu câteva clipe. Lui Doc îi trecu prin cap să întindă mâna și să-l împungă cu degetul. Avea o expresie așa de disperată, așa de nostalgică și mult prea neliniștită, ca și cum în casa aia cineva îi interzisese efectiv să vorbească. Doc ar fi vrut să-i ofere măcar o scurtă *abrazo*¹ tipului ăștia, un pic de alinare, dar așa ceva ar fi putut fi perceput de ochi curioși ca un gest care denota mai multă emoție decât ar fi fost normal să investești în achiziționarea unei mașini secondhand.

1. Îmbrățișare (sp.).